

[Svend Jørgensen.]

tage skridtet fuldtud nu og indføre folkepension?

Nu er der ved folkeforsikringskommissionens nedsættelse og dens arbejde, igennem dens betænkning og forslag og ikke mindst igennem den diskussion, både i tale og artikler, der derved er sat i gang, skabt en forventning blandt befolkningen, en forventning, som vi ikke har lov til at skuffe. To gange før er forsøget mislykkedes. Det må ikke ske en gang til.

Vi kan i så henseende se os i spejl på vort naboland Sverige. Dér begyndte man allerede i 1913, og siden er udviklingen fortsat, og i dag drømmer ingen om at gå tilbage til det gamle aldersrentepincip.

Det radikale venstre har gang på gang gjort sig til talsmand for folkepension. Allerede Ove Rode fremsatte i en tale: „Gamle og Unge“, holdt i 1916, forslag om aldersrente til alle uden hensyn til indtægt, altså folkepension.

Jeg vil gerne med den højtærede formands tilladelse citere Ove Rodes afsluttende bemærkning, der står side 96 i hans bog, som hedder „I Krigens Vendetegn“:

„Når jeg ser frem mod en tid, hvor vi atter herhjemme kan tage en stor social opgave op til løsning, vil jeg håbe, at loven kan blive fuldt ud, hvad ideen i loven tilsiger de gamle, og hvorigennem vi ligesom øjner et bedre samfund.“

Det radikale venstre har stedse haft dette Ove Rodes fremtidssyn for øje.

I 1945 skrev partiet i sin pjece: „Synspunkter vedrørende aldersrenten og den forebyggende sociallovgivning“:

„Det radikale venstre må mene, at en fremtidig ordning bør tilstræbe en almindelig folkepensionering for alle.“

Efter et langt og brydsomt kommissionsarbejde ligger der nu, for første gang, et forslag på folketingets bord. Det skal erkendes, at tidspunktet for forslaget gennemførelse godt kan give anledning til overvejelse under hensyn til den økonomiske situation, hvori landet for tiden befinder

sig. Ellers var forslaget temmelig sikkert blevet mere vidtgående, end det er. Nu må det ses under synsvinklen: en overgangsordning på 3 gange 2 år, hvortil yderligere kommer, at det først skal træde i kraft 1. april 1957 og 1. juli 1957, henholdsvis for indbetalingens og udbetalingens vedkommende.

Vi danske er jo et forsigtigt folk, der ikke vover os for langt ud, men med den foreslåede ordning får vi i hvert fald begyndt. Så får de, der kommer efter os, se, i hvilket tempo der derefter kan fortsættes.

Modstandere af forslaget henviser til, at vi befinder os i en krisetid og i valutånød. Jeg underkender slet ikke disse argumenter, men der er dog for mig så afgørende grunde, der taler for at påbegynde gennemførelsen af folkepensionen nu, at det vejer stærkere end de betænkeligheder, der fremføres i forbindelse med den øjeblikkelige økonomiske situation.

Når man i ro og mag gennemlæser folkeforsikringskommissionens betænkning, er der een ting, der slår en. Det er den erkendelse af rigtigheden i, ja, jeg kan næsten sige den redbonhed, hvormed hvert enkelt parti erklærer sig villigt til at medvirke til gennemførelse af folkepensionen.

Venstres repræsentant i kommissionen, hr. Elmquist, siger således — med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne bringe nogle korte citater nu og senere — det står i betænkningen side 137:

„Mindretallets indstilling er her denne, at målet, man bør stræbe imod, er, at den nuværende aldersrenteordning efterhånden afløses af en almindelig folkepensionering.“

Det konservative folkepartis repræsentant, det ærede medlem hr. Poul Møller, går endda i sin velvilje et skridt videre, idet han erklærer — betænkningen side 147 —:

„Det konservative folkeparti er fortsat villigt til at medvirke til gennemførelse af en overbygning på den nuværende ordning, hvorefter alle, der er fyldt 67 år bliver berettiget til en folkepension, der